

[Knud Jespersen.]

hvor de rige kommer til at betale, og hvor der er lighed i den lovgivning, vi her taler om. Der er ingen lighed.

I 1976-77 udgjorde den progressive stats-skat kun 27 pct. af alle skatter og afgifter. Denne procent vil nu falde yderligere til skade for de allerdårligst stillede. Det er ikke alene et alvorligt problem for vores skattesystem, det er også et problem, der betyder, at man med rette forlanger, at snyltere, misbrugere af den skattelov, vi har, og som kan fritage sig selv for skat, også bliver idømt beskatningspligt.

Man kunne også i denne forbindelse omkring hele afgiftsbuketten tale om det demokrati, vi har. Hvis vi ser på den progressive beskatning, var det i sin tid en stor og ærerig opgave for socialdemokratiet, det var det, man talte om i forbindelse med fordelingspolitikken. Jeg forstår, at det gik ud af socialdemokratiets politik, da kristeligt folkeparti gik ind med sin vetoret, og at det yderligere er forringet, dengang hr. Poul Schlüter reddede hele nationen eller i alt fald hele forliget.

Det, der er tale om, og det synes jeg lige så godt man ærligt kunne sige, er, at man beskatter menneskenes hverdag. Man beskatter dem, man kan kontrollere, fordi det er det letteste, de har været tålmodige, de har holdt sammen, de har holdt ud, og de har fundet ud af, at man måtte nok bøje nakken, fordi riget var stillet i vanskeligheder. Man beskatter hverdagen, og man laver livet ualmindelig surt, fordi man kommer til at skære ned på sin levestandard, når man sætter ind med hele denne buket.

Lad os tage et par eksempler. Det er jo svært at komme ind på alle lovforslagene i den udstrækning, det i virkeligheden var nødvendigt. Vi modtog i skatte- og afgifts-udvalget en deputation blandt mange fra de uddannelsessøgende. Der ligger det helt klart, at de kunne dokumentere, at den forhøjede stipendiestøtte for unge over 23 år totalt opbruges af de nye afgiftsforhøjelser. Er det investering i fremtiden? Er det at behandle folk lige? Nej, det er at behandle dem med en social forskellighed, som er et classesamfund værdigt. Men det er ikke værdigt at tale om det i forbindelse med demokrati. Både pensionister, læringe og andre dårligt stillede vil om meget kort tid

kunne få dokumenteret, og ubehageligt nok på deres egne rygstykker, at de sociale problemer i forbindelse med disse forslag ensidigt kommer til at blive båret af disse grupper.

Afgiftsbuketten er altså en forøgelse af skatterne på hverdagen. På den hverdag, der indeholder 100.000 arbejdsløse, på den hverdag, der indeholder en højere produktivitet, højere eksport, bedre arbejde, på denne hverdag lægger man nu skat. Man lægger altså ikke skat på andre områder.

Vi har fået mange opringninger i dagenes løb, ikke alene dem, der fortæller om, hvordan ældre socialdemokratiske arbejdere lynhurtigt har draget konsekvensen og har erklæret, at under de forhold vil de ikke arbejde, at de i protest har nedlagt deres arbejde, at de ikke vender sig imod socialdemokratiet, men vender sig imod, at socialdemokratiet lader sig bruge til en sådan elendig buketløsning.

Vi kan hive de 5 mia kr. ned på jorden og f. eks. tage Petersen i Skanderborg. Han er partiløs, jeg har talt med ham i dag. Han har gået arbejdsløs 1 ondt år, men er nu endelig kommet i arbejde. Hans familie består af 4 personer. Han er altså ikke en tilfældig gennemsnitsperson, men det kunne måske passe på gennemsnittet. Der er 4 personer. Hans kone er hjemmegående husmoder, og det bliver hun nødt til at blive ved med et stykke tid endnu, da man tager arbejdet fortrinsvis fra kvinderne. Han har en dreng på 17 år, der er arbejdsløs, og som ikke får nogen som helst form for offentlig hjælp. Hvad med Petersen? Han tjente 66.000 kr. om året. Når skatten, de 31.500 kr., er fjernet, når huslejen på 12.000 kr. er trukket fra, så har Petersen i alt 21.500 kr. til disposition. Han mener selv, han skal af med 4.000 kr. i efterskat. Alligevel siger man frimodigt, at Petersen og ligestillede har brugt alt for meget. Nu skal deres forbrug saneres.

Hvis vi går videre, så vil vi også se, at hvis man regner med gennemsnitsforbruget pr. indbygger i Danmark, således som Danmarks Statistik har offentliggjort tallene, så får vi et meget trist billede af de nye afgiftsforhøjelser, der bekræfter, hvad vi sagde under førstebehandlingen. Det er ikke nødvendigt, som hr. Glistrup gør, at overdimensionere skaderne. Nej, skaderne er så